

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3162/2018. (V. 16.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.P.86.993/2016/7. számú ítélete, valamint a Fővárosi Törvényszék 73.Pf.637.264/2016/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője, dr. Marczingós László ügyvéd (8272 Tagyon, Muskátli utca 3.) útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a Fővárosi Törvényszék 73.Pf.637.264/2016/4. számú ítélete, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.P.86.993/2016/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozó szerint a megsemmisíteni kért döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő alapjogát. Mindemellett az indítványozó a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 271. § (2) bekezdése megsemmisítését kérte, tekintettel arra, hogy az abban meghatározott, a felülvizsgálat igénybevételére vonatkozó értékhatár-kikötés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz fűződő jogát.
- [2] 1.1. Az indítványozó 2008. október 30-án – egy autókereskedéssel foglalkozó gazdasági társaság tulajdonában lévő személygépkocsi megvásárlásához szükséges összegre vonatkozó – változó kamatozású és futamidejű, CHF alapú hitelszerződést kötött egy autófinanszírozási gazdasági társasággal (a továbbiakban: alperes). A felek a hitel törlesztő-összegét oly módon határozták meg, hogy a részletek magukban foglalták a casco biztosítási szolgáltatás díját is. A hitelszerződésben a felek rögzítették, hogy deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztő-részletek forintban meghatározott összege a devizanem árfolyam és a kamat alakulásától függően változhat. A szerződésben nem szabályozott kérdésekben az alperes Üzletszabályzatában foglaltakat tekintették irányadónak a felek. Az indítványozó a hitelszerződés aláírásával kijelentette, hogy az alperes Üzletszabályzatát átvette, annak rendelkezéseit megismerte és magára nézve kötelezőnek ismerte el. A felek a szerződésben vállalt kötelezettségeiket teljesítették, az alperes az indítványozó részére a felülvizsgált elszámolás eredményeképpen 200 000 forintot jóváírt.
- [3] 1.2. Az indítványozó a hitelszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet nyújtott be a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz (a továbbiakban: PKKB), melyben kérte a szerződés ítélet meghozataláig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását, valamint az alperes kötelezését 649 861 forint megfizetésére arra az esetre, ha az eredeti állapot helyreállításának lenne helye, ellenkező esetben a szerződés érvényessé nyilvánítását, továbbá 2015. december 05-től kezdődően az alperes kötelezését kamat fizetésére és a perköltség viselésére. Az indítványozó kereseti kérelmében előadta, az alperessel kötött hitelszerződése forint kölcsönre vonatkozott, illetve vitatta bizonyos jogszabályok azon rendelkezéseit, melyek meghatározzák a felek szerződéskötési akaratát. Szerinte a szerződésből nem derül ki, hogy a kölcsönösszeg mekkora mértékű CHF-nek felel meg, a svájci frankra vonatkozó kikötés egyébként sem vált a megállapodás részévé, ahogyan az árfolyamréssel kapcsolatos rendelkezések sem. Mindezekon felül – a teljesség igénye nélkül – hivatkozott a szerződés jó erkölcsbe ütközésére, érvénytelenségére, semmisségére, a szerződési szabadsággal való visszaélésre, az Alkotmánybíróság korábbi határozatára, a 6/2003. számú PJE határozat 2.b. pontjára, arra, hogy az alperes akarata az indítványozó „megkárosítására irányult”, továbbá arra, hogy a bíróság a szerződés érvénytelenségének okát hivatalból köteles észlelni.
- [4] Az alperes ellenkérelmében a per megszüntetését, ennek hiányában a kereset elutasítását kérve előadta, hogy az indítványozóval kötött szerződése lakossági fogyasztási kölcsönnek minősül, az alperes ugyanis nem tekinthető hitelintézetnek. Az alperes érvelése szerint a szerződés egyértelműen rögzítette, hogy változó kamatozású,

CHF alapú, változó futamidejű kölcsönről van szó, annak aláírásával az indítványozó kijelentette, hogy az Üzletszabályzatban foglaltakat önmagára nézve kötelezőnek ismeri el. Az alperes úgy vélte, az indítványozónak a szerződést követő egy éven belül lehetősége nyílt a szerződés tévedés jogcímén való megtámadására – amennyiben úgy ítélte meg, hogy abban elírás, téves rendelkezés szerepel –, e jogával azonban nem élt.

- [5] A PKKB szerint az indítványozó keresetében alaptalanul hivatkozott a szerződés semmisségére, jóerkölcsbe ütközésére, a szerződés megkötésével elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, vagy az azért felajánlott ellenszolgáltatás, illetve a szerződés tárgya nem sérti az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat. A PKKB szerint a kölcsönszerződés megkötésére abból a célból került sor, hogy az indítványozó a „forint szerződések esetén irányadó kamatnál alacsonyabb kamattal jusson kölcsönhöz.” A bíróság megállapította, hogy „a szerződéses konstrukcióból származó árfolyamkockázatot” – az indítványozó szempontjából – „kiegyenlítette az az előny, amely az alacsonyabb kamattal és törlesztő részletben mutatkozott.” A mindkét fél számára kölcsönös előnnyel járó szerződés kapcsán a PKKB érvénytelenségi okot nem észlelt, ezért az indítványozó keresetét, mint alaptalant, a 2016. július 6-án meghozott, 16.P.86.993/2016/7. számú ítéletével elutasította.
- [6] 1.3. A PKKB ítéletével szemben az indítványozó nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú döntés megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és a PKKB újabb tárgyalás tartására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezésében lényegében fenntartotta a kereseti kérelmében foglaltakat, a szerződéses konstrukciót továbbra is jogszabályba, a közösségi jogba és a jóerkölcsbe ütközőnek minősítette azzal, hogy „egy beteg társadalom erkölcsi szintjét nem lehet zsinórmérceként állítani általános jogelvek lecserélésével.”
- [7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta korábbi állításait, azzal, hogy kiemelte, az indítványozó éveken át teljesített, az akarathibára való hivatkozása visszaélésszerű joggyakorlás.
- [8] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 73.Pf.637.264/2016/4. számú, 2016. december 14-én meghozott ítéletével az elsőfokú döntést az indítványozó perköltség-fizetési kötelezettsége vonatkozásában megváltoztatta (leszállította), egyebekben helyben hagyta. A másodfokú bíróság a PKKB érdemi döntésével egyetértett, ítélete indokolásában azonban kiemelte, hogy az „elsőfokú bíróság a [rég]i Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti, a bizonyítandó tényekről és a bizonyítatlanság következményeiről való tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget.” A Fővárosi Törvényszék úgy ítélte meg, az eljárási szabálysértés az érdemi döntésre nem hatott ki, a felek ugyanis külön felhívás nélkül is az elsőfokú bíróság rendelkezésére bocsátották a per eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat, melyek alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az indítványozó és az alperes írásbeli kölcsönszerződést kötöttek, általános szerződési feltételek alkalmazásával („blanketta szerződés”). A másodfokú bíróság szerint – figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság szabálysértése az érdemi döntésre nem hatott ki – a PKKB ítéletének – indítványozó által kért – hatályon kívül helyezésére nem volt indok.
- [9] 2. A másodfokú bíróság ítéletével szembeni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (2) bekezdése kizárta, ezért az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő 2017. június 6-án, melyben kérte a PKKB és a Fővárosi Törvényszék döntése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó szerint az érintett bírósági döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikkében megjelölt tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát. Az indítványozó az ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése mellett a régi Pp. 271. § (2) bekezdése vizsgálatát kérte beadványában az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 28. §-a alapján. Az indítványozó állítása szerint a másodfokú bíróság a bizonyítás keretében megkerülte a régi Pp. 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, amikor meggátolta az indítványozót abban, hogy bizonyítsa, az alperes ajánlatának elfogadásával jött létre a kölcsönszerződés, azonban az írásba foglalt okirat tartalma már nem egyezett az alperes korábbi ajánlatával. Az indítvány szerint a Fővárosi Törvényszék jogellenesen felmentette az alperest azon kötelezettsége alól, hogy bizonyítsa, mely szerződéses feltételek voltak a kölcsönszerződés részévé. Az indítványozó sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság *de facto* megtagadta a szerződéssel kapcsolatos semmisségi okok elbírálását. Az indítvány végighaladt a másodfokú döntés indokolásának részein, végül arra a megállapításra jutott, hogy a bíróságok megsértették a fair eljárás elvét. Az indítványozó kiemelte, hogy a másodfokú bíróság észlelte a PKKB kisebb eljárási – de az érdemi döntésre befolyással nem bíró – szabálysértését (bizonyítás körében nem tett eleget tájékoztatási kötelezettségének), de a szerinte „alapvető bizonyítás lefolytatásának hiányában” is bizonyítottan találta az indítványozó perbeli tényállításainak valótlanságát. Az alkotmányjogi panasz további részei történelmi- és jogtörténeti visszatekintést tartalmaz-

nak, a devizakölcsönrel kapcsolatos okfejtések mellett a 6/2013. számú PJE határozat kapcsán az indítványozó úgy véli, nem volt helye jogegységi döntésnek, a Kúria Polgári Kollégiumának vezetője „tudatosan megszegte” a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 30. § (2) bekezdését, és a Kúria ezzel elvonta a fogyasztó rendelkezési jogát. A rendelkezési elvvel összefüggésben idézte az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatos korábbi határozatait, hivatkozott a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányára, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára. Az indítvány végén az indítványozó azon véleményének adott hangot, hogy „a Kúria nem engedheti meg magának, hogy bármely jogegységi határozata Alaptörvény-sértő legyen”, megsemmisíteni azonban kizárólag a PKKB és a Fővárosi Törvényszék ítéletét kérte.

- [10] 2.1. Az indítványozó beadványa nem jelölte meg egyértelműen az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit és alkotmányjogilag értékelhető indokolást sem tartalmazott, ezért az Alkotmánybíróság főttkára 2017. augusztus 8-án kelt levelével hiánypótlásra szólította fel az indítványozót. A kiegészített indítvány ugyan ismételtelen nem jelölte meg pontosan, de a szövegkörnyezetből kiolvasható, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogának sérelme miatt kérte a PKKB és a Fővárosi Törvényszék ítéleteinek megsemmisítését. Az indítványozó a régi Pp. 271. § (2) bekezdésének megsemmisítését is kérte, tekintettel arra, hogy álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkéből levezethető a rendkívüli jogorvoslathoz való jog, a régi Pp. ezen rendelkezése pedig alaptörvény-ellenes módon gátat szab a jogérvényesítésnek (felülvizsgálatnak) az összeghatárra vonatkozó kikötés alkalmazásával. Az indítványozó szerint az elsőfokú bíróság azal, hogy nem tett eleget a régi Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének, megfosztotta a bizonyítás lehetőségétől, megsértve ezáltal a fair eljárás követelményét. Ennek alátámasztására az indítványkiegészítésben hivatkozott az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatának a tisztességes eljárással kapcsolatos megállapítására, előrebocsátva azonban, hogy esetében nem anyagi jogi, hanem eljárási norma mellőzése történt.
- [11] 2.2. Az alkotmányjogi panasz-eljárás során az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálja, hogy az indítványozó beadványa megfelel-e az Abtv.-ben rögzített tartalmi és formai kritériumoknak. Az Alkotmánybíróság – Ügyrendjében meghatározottak szerint – tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról [Abtv. 56. § (1) bekezdés]. A befogadhatóság törvényben előírt feltételeit a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja [Abtv. 56. § (2) bekezdés].
- [12] 2.3. Az Abtv. 27. §-a szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó az alkotmányjogi panasz-eljárás alapjául szolgáló ügy felperese, egyedi ügyben érintettnek minősül, így alkotmányjogi panasz előterjesztésére jogosult. Az indítványozó élve az Ügyrend 71. § (4a) bekezdésében biztosított lehetőséggel, az ott meghatározottak szerint, elektronikus úton nyújtotta be alkotmányjogi panaszát az elsőfokú bíróságnál. A határidő utolsó napján előterjesztett beadványában megjelölte az Alkotmánybíróság indítvány elbírálására vonatkozó hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont], a panasz-eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont], a megsemmisíteni kívánt bírói döntést és jogszabályi rendelkezést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], továbbá a bírói döntés és a jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére vonatkozó kifejezett kérelmet [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont] az indítványozó a XXVIII. cikket jelölte meg. Konkrét alaptörvényi hivatkozás hiányában az Alkotmánybíróság a beadvány szövegkörnyezete alapján – valamint abból az okból, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (2)–(6) bekezdéseinek nincs relevanciája jelen ügyben – az indítvány befogadhatóságát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmének vonatkozásában vizsgálta.
- [13] 2.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a tisztességes eljáráshoz fűződő joga megsértéseként értékelte, hogy az elsőfokú bíróság nem teljesítette a régi Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét, megfosztva ezzel az indítványozót a bizonyítás lehetőségétől. Az Alkotmánybíróság számos döntésében {3215/2014. (IX. 22.) AB határozat; 3125/2016. (II. 23.) AB határozat; 20/2017. (VII. 18.) AB határozat; 3027/2018.

(II. 6.) AB határozat} foglalkozott a *fair* eljárás elvével. A testület gyakorlata szerint az eljárás tisztességessége olyan minőség, melynek megítélése a konkrét ügy körülményeinek függvénye, ezért esetről esetre vizsgálандó. Léteznek azonban olyan kritériumok, amelyeknek meg kell felelnie az eljárásnak ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári perekben ilyen követelmény a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága és nyilvánossága, valamint a bíróság döntésének nyilvános kihirdetése, a törvény által létrehozott bíróság független és pártatlan eljárása, a perek észszerű időn belüli befejezése {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [19]} és a fegyverek egyenlőségének elve {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [174]}. Az Alkotmánybíróság azonban arra is rámutatott korábbi döntéseiben, hogy az egyes részletszabályok hiánya nem vezet automatikusan a tisztességes eljáráshoz való jog sérelméhez, ugyanakkor valamennyi részletszabály betartása is eredményezheti az eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes voltát {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]}.

- [14] A régi Pp. – indítványozó által felhívott – 3. § (3) bekezdése szerint „[a] bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.” A régi Pp. 3. § (4) bekezdése ugyanakkor azt is kimondja, hogy „[a] bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.” A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ugyan maga is észlelte, hogy a PKKB a régi Pp. szerinti tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, azonban ezt az ügy érdeme szempontjából nem tartotta hatályon kívül helyezési indoknak. Az Alkotmánybíróság rámutat, hogy a régi Pp. 3. § (3) bekezdése – a bíróságok tájékoztatási kötelezettsége mellett – azt is rögzíti, a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a feleket terheli. A panasz-eljárás során benyújtott iratok szerint a perben résztvevő felek a PKKB felhívása nélkül is a bíróság rendelkezésére bocsátották az ügy érdemi elbírálásához szükséges okiratokat, ezért külön bizonyítás lefolytatására nem volt szükség. Az Alkotmánybíróság megjegyzi: a PKKB 16.P.86.993/2016/7. számú ítélete 4. oldalán megindokolja, hogy az indítványozó által kezdeményezett tanúmeghallgatást azért tartotta szükségtelennak, mert az alperesnek nem azt kellett igazolnia, hogy az ÁSZF és az Üzletszabályzat tényleges ismertetése az indítványozó számára megtörtént, hanem csupán azt, hogy lehetővé tette azok tartalmának megismerését.
- [15] Az Alkotmánybíróság megjegyzi továbbá, az indítványozó által hivatkozott, 20/2017. (VII. 18.) AB határozat alapjául szolgáló ügyben jogkérdésre vonatkozó anyagi jogszabályi rendelkezéseket hagyott figyelmen kívül indokolás nélkül az eljáró bíróság, jelen esetben azonban kisebb mértékű, az érdemi döntésre ki nem ható eljárási szabálysértés történt. Az, hogy a bíróság mely bizonyítékokat tart a jogvita eldöntése szempontjából relevánsnak, egyáltalán szükségesnek ítéli-e újabb bizonyítékok rendelkezésére bocsátását, egyértelműen az eljáró bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Az Alkotmánybíróság számos esetben hangsúlyozta, hogy a bírósági döntéseket kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálhatja és csupán „[a]z értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}, a bizonyítékok mérlegelése, a jogkérdésben való döntéshozatal a rendes bíróságok feladata. Az Alkotmánybíróság – a fentiek alapján – úgy ítélte meg, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító indítványi elem vonatkozásában a befogadásra és az érdemi vizsgálatra nem alkalmas.
- [16] 2.5. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslatához fűződő alapjogának sérelmét is állította abból az okból, hogy a régi Pp. 271. § (2) bekezdésének értékhatárra vonatkozó rendelkezése megfosztja a felülvizsgálat lehetőségétől, ezért indítványkiegészítésében az érintett jogszabályi rendelkezés megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.
- [17] A felülvizsgálati értékhatárra vonatkozó szabályozás 1998. január 1-jén jelent meg először a régi Pp.-ben, oly módon, hogy kettőszázezer forint értékű megítélt vagy elutasított követelést meg nem haladó bírósági döntésekkel szemben felülvizsgálatnak csak a Legfelsőbb Bíróság engedélye alapján volt helye. A felülvizsgálat igénybevételenek értékhatár alapján történő teljes kizártságát a 2005. évi CXXX. törvény 14. §-a iktatta be a régi Pp.-be, a rendelkezés alkalmazására 2006. január 1-jétől került sor. A kezdetben egymillió forintos értékhatárt 2012. szeptember 1-jén a hárommillió forintos értékhatár váltotta fel (2012. évi CXVII. törvény 7. §).
- [18] A felülvizsgálat értékhatárhoz kötése ismert mind a hazai, mind a nemzetközi polgári eljárásjogban. A rendelkezés célja – ahogyan a 2005. évi CXXX. törvény javaslatának miniszteri indokolása fogalmaz – eredetileg az volt, hogy a Legfelsőbb Bíróság elé csak a jelentősebb értékű perek kerüljenek. A munkateher-csökkentés mellett célszerűségi szempontja is volt az értékhatár bevezetésének, ugyanis „egy bizonyos határ alatt magának

- a jogérvényesítésnek a kockázata (esetleges perköltségviselés) már olyan nagy a követelt összeghez képest, hogy ésszerűtlen élni a jogorvoslati lehetőséggel” (a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról szóló 2005. évi CXXX. törvényjavaslat indokolása).
- [19] Az indítványozó által megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést az Alkotmánybíróság már számos határozatában vizsgálta a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslati lehetőséghez való joggal összefüggésben {286/B/1998. AB határozat; 663/D/2000. AB határozat; 1173/D/2007. AB határozat; 180/2010. (X. 20.) AB határozat}, alapjogsértést azonban nem állapított meg. Ezekben, az Alaptörvény hatálybalépése előtt hozott alkotmánybírósági határozatokban kidolgozott érvek, jogelvek és alkotmányossági összefüggések továbbra is felhasználhatók az Alkotmánybíróság döntéseiben, tekintettel arra, hogy az Alaptörvény érintett szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezősége nyilvánvaló {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [32]}, illetve sem a Nemzeti Hitvallás, sem történeti alkotmányunk vívmányai nem indokolnak a korábbiaktól eltérő értelmezési keretet.
- [20] Az indítványozó jogorvoslati joga sérelmeként értékelte, hogy a régi Pp. felülvizsgálati értékhatárra vonatkozó rendelkezése miatt nem fordulhat a Kúriához. Az Alkotmánybíróság több döntésében kifejtette, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése kizárólag a rendes jogorvoslatok vonatkozásában értelmezhető, „[t]artalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy magasabb fórumhoz fordulás lehetősége” {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]}. A testület gyakorlata szerint a „[f]elülvizsgálat – mint rendkívüli jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe” {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]}. „A jogalkotó döntésén múlik ugyanis, hogy intézményesít-e ilyen rendkívüli jogorvoslatot vagy sem, és nagyfokú szabadsággal rendelkezik e jogorvoslat terjedelmét, feltételeit illetően is” {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [14]}. A periratok alapján az indítványozó fellebbezési jogával élt, a rendes jogorvoslati út igénybevételeitől nem zárták el, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti alapjogát gyakorolhatta. Az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja biztosítja annak lehetőségét, hogy az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásával bekövetkezett alapjogsérelem miatt az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet az Alkotmánybírósághoz fordulhasson, az indítványozó által sérelmezett jogszabályi rendelkezés alkalmazására azonban a jelen ügy előzményét képező bírósági eljárásban nem került sor. Az Alkotmánybíróság szerint az indítványozó beadványa az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában sem alkalmas a befogadásra és az érdemi elbírálásra.
- [21] 3. Az Alkotmánybíróság szerint jelen esetben a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés nem merült fel (Abtv. 29. §). A régi Pp. felülvizsgálati értékhatárra vonatkozó rendelkezésének az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét érintő érdemi vizsgálatára pedig a törvényi kritériumnak való meg nem felelés okán [Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pont] nem kerülhetett sor. Ezért az Alkotmánybíróság az indítványozó alkotmányjogi panaszát – az Abtv. 56. § (3) bekezdése szerint – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2018. május 7.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1322/2017.

